

BAGSIDEHUNDEN

„ Who´s got an attitude? “

Blad 3
September 2001

RIDGEBACKEN

BLAD FOR RHODESIAN RIDGEBACK KLUBBEN
Specialklub under Dansk Kennel Klub, Medlem af FDA

RR-Ridgebacken 3/2001**Infoside****Ansvarshavende redaktør:** Nada Nikolic**Bladansvarlig:** Johannes Knigge**Layout:** Rikke Boelskifte**Tryk:** Hvidovre Kopi

Stamholmen 145

2650 Hvidovre

tlf: 36 49 85 84

Materiale indsendes til: Johannes Knigge,

Ærtebjergvej 86, 2650 Hvidovre

E-mail: Blad@ridgeback.dk**Telefon:** 36 49 31 21**Annoncepriser i RR-Ridgebacken**

	1/2
1/2	
	1/4

Helside ... Kr. 400,- dkr

Halvside . Kr. 200,- dkr

Kvartside Kr. 100,- dkr

Betaling af annonce på giro 7 36 04 44.

Ønskes faktura kontakt da venligst
kasserer René Skaarup- se RRK's bestyrelse.
Ved spørgsmål ang. annoncemateriale kontakt
bladansvarlige Johannes Knigge.

Medlemskab i RRK

Medlemskab af Rhodesian Ridgeback Klubben i Danmark
opnåes ved indbetaling af kontingent.

Enkelt medlemskab: 225,- dkr.**Familie medlemskab: 275,- dkr.****Kontingent indbetales på: Giro 7 36 04 44**

For at bevare stemmeretten på Generalforsamlingen skal
kontingentet være indbetalt senest den 31/1 samme år.

Udstillinger og LP i RRK

Spørgsmål ang. udstilling samt tilmelding (blanket findes i
bladet) rettes til:

Nada Nikolic, Dublinvej 25, 2300 KBH. S, tlf:32 55 60 26

RRK's udstillings- og LP-prøve gebyrer følger DKK.

Betaling på giro: 16 84 98 47

Spørgsmål ang. LP-prøver rettes til :

Jo-Ann Nielsen, tlf: 75 58 29 10

Regioner i RRK- aktiviteter for medlemmer

Vest: Helle Lauridsen, tlf: 86 24 40 69 (Århus)

Øst: Rikke Boelskifte, tlf: 36 49 31 21 (Hovedstadsomr.)

RRK's bestyrelse**Formand**

Nada Nikolic

Dublinvej 25

2300 Kbh. S

tlf: 32 55 60 26

E-mail: kinyemi@kinyemi.com

Næstformand

Helle Lauridsen

Kastedvej 37, Kasted

8200 Århus N.

tlf: 86 24 40 69

E-mail: lewanika@mail.dk

Kasserer

Rene Skaarup

Kamstrupvej 118

2610 Rødovre

tlf: 36 70 26 89

E-mail: ciko6@mail.tele.dk

PR- og bladansvarlig

Johannes Knigge

Ærtebjergvej 86

2650 Hvidovre

tlf: 36 49 31 21/ 26 22 31 27

E-mail: Johannes@ridgeback.dk

Sekretær

Ebbe Mølsted-Møller

Egebjergvej 47

4571 Grevinge

tlf: 59 66 05 66/ 40 97 55 71

E-mail: rr@busyb.dk

Hvalpeanvisning

Netti Gorosch

Vindbyørevej 5

5700 Svendborg

tlf: 66 22 62 33

E-mail: netti.gorosch@get2net.dk

Optagelse på klubbens hvalpeliste skal ske via blanket i
bladet.

Hvalpeliste kan ligeledes ses på klubbens hjemmeside
<http://www.ridgebackklub.dk>

Forsidefoto: Sipo nyder solen- ejlet af Else**Baumgarten****Bagside: sommeren 2001- lige noget for en RR**

DEADLINE BLAD 4 2001:
15. november

Indholdsfortegnelse

Infosiden	s.2
Indholdsfortegnelse	s.3
Bladansvarliges klumme	s.3
Et læserbrev	s.4
Svar på læserbrev	s.5
Ridgeback gennem 3 generationer	s.6
Staffetten	s.8
Tanker om Etik	s.11
The HoundShow 2001	s.12
Vinkler	s.13
At leve....	s.15
I det Danske land	s.16

Foredrag s.17

Mest for børn - RRén Zuri	s.18
Skovflåten	s.20
Forskning i Sverige	s.21
DKK's nye LP-regler	s.22
Tips fra Træningspladsen	s.22
Alt for få gør det....	s.24
Bestyrelsen informerer:	s.26
- Bestyrelsesmøde referat	
- Urafstemning	
- Korrespondence til klubben	
FDA informerer	s.28
- Bestyrelsesmøde referat	
Hvalpeanviseren informerer	s.29
- Hvalpelisten	
- Omplacering	
- Hvalpeanviser	
Udstillingsresultater	s.30
LP-resultater	s.33
Butikken	s.34
Sponsorer RR-dagen 2001	s.36
Regionerne	s.37
Udstillingskalender	s.37
LP-kalender	s.37
Tilmeldingsblanketter	s.38
Kennelsiden	s.39

**Foredrag om hundens sprog og adfærd
v. Irene Jarnved -
den 11 oktober i Lyngby
frist for tilmelding er 1. oktober**

Den bladansvarliges klumme

Sommeren er gået på hæld, og efteråret rykker stadigt nærmere. Der er gang i pejsen på de kolde vindomsuste aftener- tæt omsluttet af en varmekungerende Ridgeback, som allerede længes efter sommersolens varme stråler. Alt imens hører man den velkendte lyd af regnen på taget og ved, at det ikke er nu, man får sin RR ud at tisse i haven- så hellere holde sig til morgenen måske bringer lidt lysere vejr. Spørgsmål som „brænder den ikke op?“ - „springer den ikke blæren?“ rejser sig uvilkaarligt, mens man sidder der og betragter 'krokodillen' som er kravlet op på det afrikanske land for at varme sin krop i solens brændende stråler. Går vi ind i efteråret og vinteren med en søvndyssende dovenskab?

Nej- nok er din Ridgeback god til at slumre roligt foran varmen, men den vil uden tvivl følge dig med glæde ind i et aktivt efterår og en aktiv vinter.

Der har været en ivrig diskussion i den sidste tid, om hvad klubben vægter mest indenfor aktiviteter for RR'en- specielt udmøntet i det stof der er i bladet..

Nogen synes, at bladet bærer præg af, at klubben er rettet mod udstillingsfolket- nogen synes, at der er for få aktiviteter for 'den almindelige RR'- og nogen mener at medlemmerne er for dovne. Mit syn på denne sag er såre simpel : **Klubben er kun i kraft af sine medlemmer!**

Hvis medlemmerne engagerer sig i klubben og arrangerer ting, så vil der som en naturlig følge blive mere 'ikke-udstillingsrettet' stof i bladet. I lang tid har det være udstillingsfolket, som har været det mest synligt aktive- men det er også en aktivitet, som er fuldt ud etableret og har kørt i mange årtier.

Al begyndelse er svær- også for regionerne- så tingene går langsomt, *MEN* det er dog vigtig at pointere, at det går i den rigtige retning.

Klubben ønsker ikke at favorisere nogen grupper af RR-ejere fremfor andre- og jeg mener at bla. indkøbet af coursingmaskiner til regionerne og LP-prøverne viser, at klubben forsøger etablere muligheder for alle. *MEN*- nu kommer endnu et stort og vigtigt men- der er ingen aktiviteter uden ideer og deltagere.

De der allerede arbejder frivilligt for klubben kan ikke komme med alle ideerne- og slet ikke arrangere noget, hvis man ikke kan regne med opbakning fra medlemmerne.

Som I vil kunne læse i dette nummer af RR-Ridgebacken, så er der kommet flot gang i regionerne.

Der er arrangeret mange fælles gåture- og om godt en måneds tid holder Irene Jarnved foredrag om hundens sprog og adfærd- og hvordan forståelsen af dette kan hjælpe os i vores hverdag med hunden.

Som Roger Abrantes siger, så er hunden 'ulven ved din side' - og at forstå de helt basale drifter og adfærdsmønstre, er at forstå lidt mere af, hvad der foregår ind bag de smukke brune øjne.

Hvis *du* vil sætte dit præg på *din* specialklub og medlemsbladet, så begynd ved at deltage i regionens arrangementer. Tilmeld dig allerede idag!

- Og sidst men ikke mindst så en stor tak til alle de frivillige, som bidrager til klubbens liv- til Årets Ridgebackdag- til regions-aktiviteter- og til de som udtrætteligt hjælper med at finde stof til bladet. TAK!

Ind ad sprækken kom - et læserbrev

af Else Baumgarten

Igenom efterhånden mange år, har jeg som medlem modtaget bladet "Ridgebacken". Fire gange om året har jeg interesseret åbnet bladet, for at finde relevante indslag mm., jeg kunne blive klogere af, og glæde mig over.

De er der, men: I det store og hele må det vist siges at være bladet for de mennesker - RR ejere, der mest går op i udstillinger, præmier og tal.

Jeg er efterhånden af den opfattelse, at der bliver brugt ikke så lidt papir på store reklamer om de næste udstillinger i ind- og udland og udstillingsresultater samt tilmeldingsskemaer i hvert eneste blad.

Og der bliver skrevet meget stof for denne gruppe.

Til glæde for hvor mange?

Var det ikke en ide for RR klubben også at tilgodesee medlemmerne generelt.

Vi har det tilfælles, hver især, at vi deler adresse med et meget levende væsen i døgnets 24 timer 365 dage om året i rundt regnet 10 år. Vi gør det i med- og modgang med denne specielle hunderace, med eller uden fine præmier og ligeledes papirer. Men med hver vores egen interessante, smukke præmiehund, der kan det hele!!

Var det ikke en ide, at gøre bladet mere "farverigt" med mangfoldigheder af indslag, nu da det er blevet så meget større; hentet blandt de mange medlemmer - og naturligvis mange andre steder fra, der med glæde kan læses bredt blandt medlemmerne. Altså også ejere af RR med knækhaler, ridgefejl, underbid og mere endnu, eller bare os der ikke udstiller.

F.eks. er det yderst sjældent, vi læser indslag om schweiss hundes arbejde i bladet, og hvad jagthunden

laver med sin jæger derude i naturen?

Og hvad med at ønske tillykke til en (helt almindelig) RR ejer, hvis trofaste følgesvend er blevet 10-12 eller endnu flere år. Ja jeg spørger bare?

Kunne RR dagen ikke også indeholde et aktuelt emne fremlagt af en anerkendt foredragsholder?

RR klubben kan da ikke mene, at de mange medlemmer ofte skal være betalende tilskudere til en mindre gruppes præstationer med deres vovser. Og om placeringer der, for de

flestes vedkommende, ellers kan læses på RR klubbens hjemmeside.

Jeg vil derfor foreslå denne tilføjelse, måske med en anden ordlyd, i formålsparagraffen ved næste generalforsamling:

- "At give medlemmerne særlige oplysninger og oplevelser, såvel live som i medlemsbladet, der tilgodeser så mange som muligt netop omkring RR"

Og dernæst nedsætte et udvalg, der kan arbejde ud fra dette - og skabe:

- interesse for RR dialog
- et spændende RR blad
- større fællesskab RR medlemmer imellem
- lyst for flere medlemskaber

Hvad mener alle I andre? ■

Svar fra et medlem For få aktiviteter...

Jeg mener også helt klart, at Ridgebackklubben har for få aktiviteter, som alle kan deltage i! Det er da ganske fint at udstille sin hund, hvis man selv og hunden synes det er sjovt! Men der skulle da gerne foregå andet i hundens liv?! Specielt en arbejdshund som Ridgebacken har da et stort behov for at bruge hovedet.

Der er rigtig mange sjove ting, man kan lave med sin hund - Der er flere forskellige former for træning, man kan deltage i, men også rigtig mange aktivitetsøvelser man kan lave i hverdagen.

Jeg kunne også, som Else Baumgarten skriver, godt tænke mig at læse om forskellige former for træning og aktivitetsøvelser i bladet, hvad man laver og hvordan man lærer hunden det? I stedet for altid at kan at se tallene!

Det må da også kunne lade sig gøre at samles om andet end lige udstilling?

F.eks. en hel dag med træning, aktiviteter og hygge.

Ellers et rigtigt godt blad med mange spændende artikler.

Charlotte Gjervig ■

Svar på læserbrev vedrør end DOVENSKA B

Jeg vil starte med at erklære mig helt enig i, at der sagtens kunne være mange flere gode indlæg i bladet, om alt af interesse for RR-ejere!

Når det er sagt, så hører enigheden vist også op. Jeg synes bestemt ikke, at det kun er et blad for de udstillingsinteresserede og jeg mener bestemt, at der først for alvor ville være grund til at kritisere, hvis resultater, udstillingskalendere osv. IKKE var med i bladet. Ikke alle har adgang til internettet, og selv om man har denne adgang, så er det alligevel rarere at kunne sidde i ro og mag i sofaen (med sin Ridgeback liggende i fodenden!) og der kigge resultater og datoer!

Desuden er det også hensigtsmæssigt, at når venner, bekendte og familie skal imponeres med egen RR's eventuelle resultater, at man så kan holde bladet op

Tillykke Tillykke

Ny dansk champion

På DKK'ss udstilling i Hillerød d. 16.6 blev

Zumelis Chaga

ejet af: Christian Brauer
Opdrættet af: Søren Holmgaard

Dansk UdstillingsChampion.

for næsen af dem!

Mange af dine forslag er gode, og jeg tilslutter mig til fulde at efterlyse flere artikler om jagt, schweiss-arbejde, spor-arbejde, agility, lurecoursing, brugshunde-arbejde osv. Men vores hårdtprøvede og i øvrigt meget dygtige redaktør kan jo ikke sidde at finde på det hele selv!

Der er heller ikke behov for endnu flere støvede udvalg til at holde møder

fordi hunden har en skavank eller to!

Det er vigtigt at få en levende debat om hvad vi vil med vores forening og vores blad - men en forening er aldrig stærkere end summen af sine medlemmer - og ingen kan vist regne med, at "andre" altid vil gøre arbejdet for os.

Mange af os RR-ejere ligner vist vore hunde lidt for meget på områderne;

rør ende RR

A BEN LÆNGE LEVE!

og ikke energisk, hver gang een foreslår, at nu bør vi have noget mere om dit og dat!

Der skal input til - og det betyder at vi alle sammen - os, der er medlemmer, og som har de kære dyr i døgnets 24 timer, 365 dage om året - skal lægge godbidderne fra os et kort øjeblik fra tid til anden - og sætte os ned og skrive om vores oplevelser med vore egne hunde. De skriver jo ikke sig selv!!

Og selvfølgelig skal vi have historierne - også selv om jagt-, brugs-, spor-, eller familiehunden har diverse fejl - jeg er helt sikker på, at vores redaktør, som ovenikøbet ofte i bladet fortvivlet efterlyser mere materiale fra os medlemmer - meget gerne vil bekræfte over for os alle, at han ikke kunne drømme om at afvise at trykke en i øvrigt god og relevant artikel, blot

dovenskab og livsnydelse!!

Til sidst vil jeg, som indehaver af en fræk, halvandenårig hanhund, med en til tider lidt for sund appetit på det andet køn, foreslå, at der med inspiration andetsteds fra, indføres en fast "side 9 hund" i medlemsbladet.

Min RR er helt sikker på, at der sidder mange flotte og dejlige RR-tæver rundt omkring i det ganske land - som blot venter på at blive fundet og beundret. Og så er der jo endnu en legitim lejlighed til at "spilde" endnu mere film på vores dejlige dyr!

Op af sofaen alle - og hen til blækhuset!!

Per Mejlholm ■

Bestyrelsens svar Kære Else

Vi har diskuteret dit brev grundigt i bestyrelsen og er slet ikke uenige i at de fleste af RR'erne i Danmark er hygge-kæle hunde - det er udstillingshundene jo også de fleste af årets dage og at der „burde“ være mere for dem i bladet og i klubben. Problemet er blot at en klub - ligegyldigt hvilken - altid tegnes af de aktive medlemmer og - på godt og ondt - er de aktive i denne klub udstillingsfolket.

Jeg tror der i næsten hver eneste blad har været efterlyst artikler, billeder & andet indput fra medlemmerne, men det er ikke meget der kommer. Bestyrelsen gør sit bedste for at bringe stof af almen interesse - men vi kan ikke fylde bladet alene. Pligtstoffet skal i, referater, love, resultater-udstilling, LP & HD, som vi får tilsendt af DKK- plus annoncer for kommende arrangementer.

Vi har i årenes løb lavet mange arrangementer for „menige“ medlemmer, men ofte er de blevet aflyst grundet manglende tilmeldinger - eller fyldt op af udstillere - de aktive.

I mange år har der faktisk været udvalg som det Else foreslår - nemlig regionerne, men manglen på aktive deltagere i regionsarbejdet - både på arrangements- og deltagersiden - gør jo at der heller ikke her, sker voldsomt meget. Jeg vil derfor gerne opfordre medlemmerne til at blive aktive i deres regioner, lav arrangementer, skriv artikler, deltag.

En klubs indhold bliver skabt af dens medlemmer!

På bestyrelsen vegne-
venlig hilsen Helle ■

HVAD SYNES DU?

Hjælp os med at finde vejen for klubben i det nye årtusinde - har du ris/ros eller noget du undrer dig over, så...

Giv DIN mening tilkende!

Kan man følge sin første

Ridgeback gennem 3 generationer?

Når man som vi er på -3 generation af samme Ridgeback line og i lanlægningsfasen af 4 generation. Er der mange der spørger om man stadig kan "se" sin første Ridgeback i linien, eller om den har fortabt sig i tågerne gennem generationerne. Når man som vi startede med en tæve; Kijasaman Chui Nyota som var en super herlig størrelse elsket af alle to som fire benede, og får et kuld hvalpe -nu 9 1/2 år siden. Var det hele da vældig yndigt og dejligt, og vi havde dengang ikke regnet med at Chui en dag skulle blive stammor til en linie.. Af hendes første og eneste kuld beholdte vi selv tre, to tæver og en han. Derhjemme havde de alle mor Chui's sind det vil sige; fis og sjov dagen lang - gæster 2 som 4 benede var bare det bedste i verden, jo flere på en gang jo bedre, (og sådan er det stadig) og kuldets Far Torhuset Peacock Shaman (Shaka) var ofte en af de besøgende, en herlig sød han der troligt fandt sig i at Chui ikke altid var lige fair overfor ham (hun elskede at moppe ham). Kullet voksede op, og da Zeus var omkring 1 1/2 år startede vi med at udstille ham. Jeg havde i mange år udstillet Spaniel -lige fra min Junior tid med indbygget strut kjole, og havde faktisk sværget på at udstilling var jeg færdig med. Men vi prøvede med Zeus som vores han hedder, faktisk mest fordi at vi kunne følges med hans Far Shaka, så var det både udstilling og familie hygge. På de to første udstillinger blev Far da også bedste han og fik både Certer og Cacib, sønne mand Zeus var forvist længere ned i rækkerne. Vi fik at vide at Zeus tros hans næsten 2 år var for spinkel og ranglet, -og ok sammenlignet med de andre hanner var han en tynd fætter uden for eller bag ende -nærmest kønspræg som et strygebræt. Jeg gik ikke i panik næh nej, jeg gik i total panik og fes rundt til alle han ejere for at spørge hvordan de fik deres hanner så store?, uha mange råd var ikke dyre. "Du skal løbe op og ned af skrænter det øger brystet på Zeus, du skal cykle så får han en stor bag". (Jeg fik aldrig spurgt om jeg så ikke bare kunne cykle op og ned af skrænter for at slå to fluer med et smæk?). Kun en RR dame sagde -bare rolig, med den mor og far han har, får han et forbryst som en okse og en bagende som

en ditto, giv ham et halvt år så skal du bare se løjer. Samme dame ville også gerne have en parring med Zeus når han var blevet International Champion??, hun måtte da være binde gal Zeus

havde jo ikke engang fået et dansk Cert. Men hun fik ret, 6 måneder efter begyndte Zeus at "knirke" og i en alder af 2 1/2 år startede han med at vokse i bredden (indtil vi frygtede at han aldrig ville stoppe igen). Han begyndte søreme også at vinde, det hele, igen og igen rundt omkring i Europa. Han var stadig en tro kopi af sin moders sind derhjemme, legesyg og en pjatte fis. Men på udstillinger udviklede han et "jeg er størst og var her først ego". Ikke voldsomt og aldrig overfor mennesker og tæver, kun ego overfor andre voksne RR hanner. Han har aldrig bidt en anden han, men jeg begyndte at savne de første udstillinger hvor Zeus og hans Far bare kunne ligge og fise sove i en stor klump, -Det kunne Chaka stadig, men ikke med Zeus. Da vi så fik parrings henvendelser fra tæve ejere, var jeg meget bevidst om at disse tæver skulle have et roligere sind end Zeus. Afkommet måtte for alt i verden gerne få deres Fars logrende hale og dejlige væsen -dertil et godt eksteriør, men de måtte også gerne fødes uden "mega ego". Mange sagde at det kunne man ikke pille ud af afkommet, men vi satte os nu fast på at det ville vi have væk. For man skal altid tænke på, at det er nu sjoveste at have en stor hund, -uden at man også får leveret et hjerte oppe i halsen, når man er ude blandt andre. Nuvel står der i vores race standart at Ridgebacken er reserveret, men SÅ reserveret skal de altså heller ikke være. Vi laver hunde og sælger dem til Familien Danmark -og så skal vi lige så vel, som sundhed og eksteriør kunne garanterer for et godt, -solidt og omgængeligt temperament. Og heldigvis er vores næste led, meget roligere og uden "turbo ego". (det

lykkedes altså at fjerne det!). Det er en fornøjelse at se dem ligge og fise hygge i en stor klump, som voksne hunde. Selv Zeus sønner bor sammen uden at være kastreret. De ligner med andre ord deres Farmor og Farfar af sind, og sidste kuld af Zeus ja her kan vi også tilføje Morfar af sind. De fleste har deres Mor og Fars udseende, -mere eller mindre, men sin det er ikke til at tage fejl af det kommer fra Chui ledet og hendes generation. Fjerde generation hvad gør man så?, bevarer for alt i verden det gode temperament vi har opnået, håber på en lidt lysere farve og lidt stærkere eksteriør. At Zeus datter Issa, som nu skal føre linien videre er sin Far's pige af udseende og farve kan hun ikke løbe fra. Men sjovt nok ligner hun sin Farmor og Morfar af sind. Hun har sin Farmor Chui's vildt glade væsen, også på udstillinger og til brugsprøver, kan være sammen med alt og alle er over nysgerrig altid klar til sjov i den. Men samtidig har hun sin Morfar, Danmarks eneste RR Lydigheds Champions koncentrations evne og lysten til brugsarbejde. Og det er da med stolthed at vi lige har fået at vide at Issa er udvalgt, blandt alle racer af, Danmarks klasse 2 lydighedshunde, til at være en af de i alt 20 hunde der skal deltage i Dansk kennel Klubs kreds, Danmarks mesterskab i September. Ligesom hendes Morfar for år tilbage deltog i både kreds og Elite DM. Så jo, når man har en linie og ellers kender den godt nok, kan man godt se langt tilbage i generationerne. Så svaret er vi kan godt se Chui 3 generationer senere.

RR wow fra Zeus og c/o.

Annette Roed ■

KINYEMI

HVALPE FORVENTES NOVEMBER

NADA NIKOLIC & ANDERS KJÆRSGAARD
DUBLINVEJ 25 2300 KBH. S
tlf: 32 55 60 26
E-mail kinyemi@kinyemi.com
www.kinyemi.com

STAFETTEN

af Bent Münster

Det var egentlig Nada, der havde fået stafetten, men hun syntes, hun havde skrevet så meget om sine hunde, og spurgte, om jeg kunne tænke mig at skrive om vores hunde, fordi vi havde haft RR så mange år (fra 1977). Jeg har aldrig prøvet sådan noget før, men jeg sagde ja til at prøve, bl. a. fordi jeg har hørt, at det ikke er alle, der tror på os. Jeg forstår bare ikke, hvorfor man skulle lyve om sådan noget.

I 1977 da Kirsten og jeg købte rækkehus i Ølstykke, ville vi gerne have en hund. Både Kirstens og mine forældre havde hund, Kirstens forældre en Ruhåret Fox-terrier, mine forældre en Mini Collie. Jeg ville helst have en stor hund, mens Kirsten helst ville have en af mellemstørrelse. En dag læste vi i DKK's blad "Hunden" en artikel om løvehunden Rhodesian Ridgeback. Ingen af os havde nogensinde hørt om denne race, men det der stod, tiltalte os meget, bl. a. stod der "at skulle man have en hund, der kunne være alene hjemme, så skulle det være en Rhodesian Ridgeback". Det lød rigtig godt, fordi vi begge arbejdede. Vi prøvede nu at skaffe noget literature om racen, men det var meget lidt, der fandtes. Vi fandt et par artikler mere og bestilte en bog i England, der fandtes ingen bøger om racen i Danmark. Intet af det vi læste var negativt, størrelsen var også i orden, i hvert fald for mig. Derefter ringede vi til DKK for at høre, om der var nogle hvalpe, og det var der. Hos Kennel Troldeborg v. Edel og E. A. Poulsen, Mosegården, Slaglille var der lige født hvalpe. Vi måtte gerne komme og se hvalpene og moderen, og første gang vi var der, var hvalpene tre dage gamle og ikke til at stå for. Vi var ikke i tvivl, det var sådan en hund, vi gerne ville have. Deres far, som vi aldrig så, var Quaints Bison, Dansk og Svensk champion, deres mor var Vanolrein Z'Donna, champion. Vi hentede Troldeborgs DOMBO, da han var otte uger gammel, og forventede ingen problemer, da vi jo begge mente, at vi havde haft hund tidligere. Vi blev klogere!

DOMBO

I artiklen havde der stået "at hvis man ville have en hund, der kunne være alene hjemme, så skulle det være en Rhodesian Ridgeback". Når vi var hjemme, var det en dejlig hund, men når han var alene, var han bestemt ikke dejlig. Han flåede gulvtæpper i stykker, rev tapetet af væggene, gnavede dybt ned i gulvene, og hvis vi lukkede og låste nogle af dørene, prøvede han at bide karmene i stykker, han besørgede både stort og småt i hele huset. Da der var gået næsten to år på den måde, var det som om, han var blevet lidt roligere, men da vi købte et nyt gulvtæppe til entreen, var det splittet ad den første dag, han var åbenbart kun blevet roligere, fordi der ikke var mere at ødelægge i huset. Nu

den helt ødelagt. Jeg satte derfor en pind i jorden, hvor han skulle besørge. Det kom aldrig til at virke, men senere fik jeg at vide, at inden vi kendte hinandens navne, var jeg kendt som "ham med pinden". En dag, jeg var ude at reparere bil, var Dombo sluppet ud, og bagboen, der gik i forhaven, havde set ham kommet gående, hun regnede med, jeg kom bag efter, det gjorde jeg ikke, og han gik roligt ind af hoveddøren og ud i køkkenet. Hun lukkede døren og skyndte sig at få fat i mig. Hun turde ikke selv smide ham ud. Dombo var også en meget stor og kraftig hund, da han var i form, vejede han mere end 50 kg, men gjorde aldrig hverken mennesker, hvalpe eller tæver noget, kun hanhunde, der kom for tæt på, skulle kanøfles. Da Dombo var en stor og tung hund, var motion ikke det, han syntes

bedst om, når jeg tog cyklen frem, begyndte han at stønne, og jeg kunne næsten ikke køre så langsomt, som han kunne løbe, og han så meget træt ud. Derimod hvis jeg løb den samme tur med ham, gik det meget stærkere, og han var slet ikke træt. En del af den tid vi havde Dombo, var jeg arbejdsløs. Derfor gik vi op til bussen, for at hente Kirsten, om eftermiddagen. Når bussen kom, og Kirsten ikke var med, stillede Dombo sig op og hylede. Dagen efter fik Kirsten at vide af de an-

dre passagerer, at hun havde at være med bussen, når hun blev hentet, for det var synd for hunden, når den blev så ked af det.

Vi har altid camperet i udlandet i vores ferier, og de første 4-5 år vi havde Dombo, var han i pension. Det var en lille god pension, hvor han selv kunne bestemme, om han ville være inde eller ude, men til sidst blev det for "dyrt". Jeg havde det ikke godt, med Dombo på pension, og ringede hjem hver dag for at høre, hvordan han havde det. Derfor blev vi enige om at tage ham med på camping. Det gik fint, den første dag var han helt oppe på mærkerne, men fra anden dag var han så træt, at han kun var interesseret i at ligge i sin campingseng. Siden har vi altid haft vores hund med på ferier og weekend. I begyndelsen var han næsten den eneste hund på campingpladsen, men i de senere

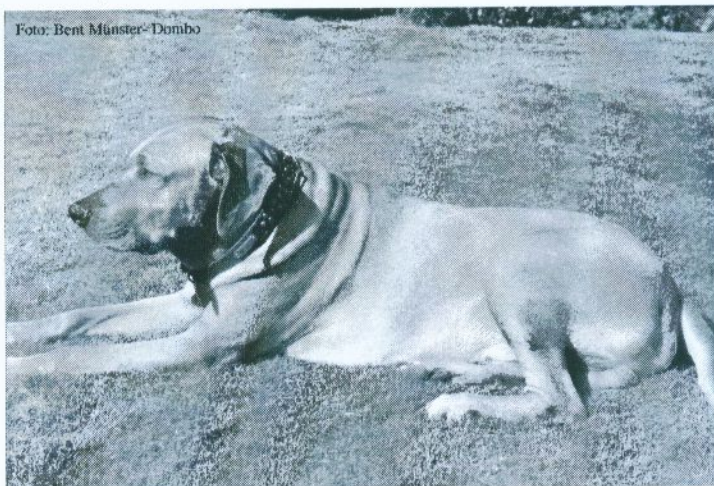

Foto: Bent Münster-Dombo

kunne vi ikke klare mere, enten måtte ødelæggelserne ophøre, eller vi måtte have ham aflivet. Jeg satte en væg op i et værelse, med en svingdør i som kunne låses, og der skulle han ind, når vi gik. Allerede den anden dag glemte jeg det, og da jeg kom hjem, havde han intet gjort. Vi lukkede ham ikke inde i rummet de efterfølgende dage, og han ødelagde aldrig mere noget. Havde jeg dog bare lavet det rum i begyndelsen. Vi gik til træning med Dombo i DCH i Frederikssund i ca. et år, men da jeg blev presset til at deltage i en holdkonkurrence, hvor det gik meget dårligt, tabte jeg lysten.

Da vi flyttede til Ølstykke, var det en helt ny udstykning, og ingen af beboerne kendte hinanden: Vores have er ret lille, og jeg ville prøve at få Dombo til at besørge et bestemt sted i haven, for ikke at få

år er der næsten hunde hos halvdelen af campisterne. Dombo blev elleve år, det sidste år havde han problemer med hjertet, og vi turde ikke motionere så meget mere, det blev værre og værre, og til sidst blev han aflivet. Bagefter syntes jeg, det var alt for sent, vi havde fået gjort det, og jeg var sikker på, jeg aldrig ville have hund igen, på grund af sorgen, når man mister den. Dombo blev aflivet hjemme, og vi begravede ham i haven.

1. mellemtid

Da vi nu ikke havde nogen hund mere, var det meget tomt at komme hjem, for der var ingen, der overfaldt én af glæde, og efter kort tid blev vi enige om at ville have hund igen. Vi gik på en udstilling, og hørte at to Danske Champion var parret og havde fået hvalpe. De var født samme dag, som Dombo var blevet aflivet. Faderen, så vi på udstillingen, det var DKCH Kinghunter's Dawie-Lionleader. Moderen og hvalpene så vi hos Kaja Bendsen, Søllested. Moderen hed DKCH Mwindaji Wa Simbwa's Sweet Babette. Både faderen, moderen og hvalpene var vi meget tilfredse med, men da vi ville prøve at udstille, var vi ikke sikre på, om nogen af hvalpene kunne bruges. Jeg kan ikke huske de nøjagtige tal, men to af hvalpene havde rigtig farve men ingen ridge, to havde rigtig farve, men ridge hvor kronerne sad helt skævt for hinanden, og to med perfekt ridge men med en lidt mærkelig farve, nærmest grå. Vi forhørte os om farven var rigtig, hos formanden for ridgeback klubben, der havde set hvalpene, og hos flere af de andre udstillere, og alle mente at farven var ok.

JAMBO

Vi valgte en han, med perfekt ridge, som kom til at hedde JAMBO. Da vi havde haft ham i ca. tre uger, hørte vi, at farven ikke kunne godkendes, men da var vi kommet til at holde af ham, og kunne ikke tænke os at levere ham tilbage, så hellere undvære udstillinger, og således blev det. Vi følte, når vi viste os på en udstilling, uden at deltage, vendte de fleste os ryggen. Det sluttede med, at vi fik brev fra DKK om at hele kullet var registreret fejlfarvede, men på det tidspunkt var vi ligeglade, vi ville intet have at gøre med Ridgeback klub og DKK mere. Da vi hentede Jambo, kunne vi ikke lade være at

tænke på, hvordan det var gået, sidst vi fik en hundehvalp, men denne gang var det anderledes, hvalpene var vænnet til at gøre på avispapir eller ude i haven. Det eneste vi behøvede at gøre var at lægge noget avispapir i entreen, så gjorde han dér, når han var alene hjemme. Jambo var en meget nem hvalp, og han ødelagde næsten intet. Vi trænede på politihundeskolen et år og DCH Fr. Sund i et år, så havde jeg ikke lyst mere. Vi havde ham altid med på camping, både på ferier og i weekends samt når vi skulle ud, hvis det var muligt. Der var ingen problemer med at være alene hjemme eller at være i bilen, men alene i campingvognen, fik vi aldrig vænnet ham til. Een enkelt gang var jeg virkelig glad for vi havde hund med på ferie. Vi lå på camping i Sydøsttyskland, nær Polen og Tjekkiet. På en tur ind i Polen kørte vi ind på en stor, næsten tom parkeringsplads i byens udkant, og pludselig var vi omringet af zigøjnere, der ville sælge alt muligt. Vi kunne hverken komme frem eller tilbage eller åbne dørene. Postyret havde vækket Jambo på

Foto: Heger Münster - Jambo på Kirstens Skod

bagsædet, for han rejste sig op, stak hovedet ud af vinduet, og pludselig var der plads omkring os. De viste sig at være flinke nok, måske på grund af Jambo, som vi havde taget med ud af bilen.

Da Jambo var hvalp, lignede han ikke en ridgeback, men var en lille rund klump. Da han blev 4-5 måneder, begyndte han at se rigtig ud, og han elskede at løbe. Det bedste han vidste, var når jeg tog cyklen frem, jeg kørte på cykel med ham, til han var over tolv år gammel. Pludselig holdt han op med at spise, vi var til alle mulige undersøgelser, der blev taget røntgenbilleder og blodprøver, men intet viste noget galt, tilsyneladende var det alderdom. Jambo blev mere og mere svækket, jo mindre han spiste, og han gik fra 42 til 25 kg på to måneder, til sidst var der ikke andet at gøre, end at aflive ham. Ligesom med Dombo syntes jeg, vi havde fået ham afli-

vet for sent, men hvor er det nemt at se det bagefter, og hvor er det nemt at se det ved andres hunde, og hvor er det svært at se det ved sin egen hund. Vores dyrlæge sagde, at han ikke syntes, det var for sent, for så ville han have sagt det eller nægtet at behandle videre. Ligesom med Dombo blev Jambo aflivet hjemme, men denne gang tog dyrlægen Jambo med, han skulle brændes, og vi ville gerne have en urne med hans aske.

2. mellemtid

Denne gang sagde jeg ikke "aldrig hund mere", for jeg vidste, at det kun var spørgsmål om tid, inden vi sprang til igen. Vi begyndte at tage på udstillinger, kort efter vi havde mistet Jambo. På en af de første udstillinger skulle jeg holde Puuma, fordi Helle vist nok skulle fotografere. Da jeg havde holdt den et øjeblik, kom den hen og lagde sit hoved i skødet på mig. Efter det har Puuma altid stået som en meget speciel hund for mig. Da vi, efter et stykke tid, gerne ville have en hvalp, var der ingen i Danmark. Vi begyndte at kigge på internet i Tyskland og Sverige, men til sidst så vi på RRR Danmarks hjemmeside, at den senere Kennel Kijasande's hos Anette & Michael Jensen i Havdrup havde fået hvalpe. Her havde de både han og hun hunden selv. Faderen var KBHV96 DKCH Kijasaman Fanta of Djungelkatten, moderen var Aila vom Rothensande. Fantas, mors, fars, mors, far, var far til vores første hund DOMBO. Da jeg ringede og talte med Anette, sagde jeg,

at vi gerne ville købe en af hendes hvalpe. Hun sagde, at vi var meget velkomne til at komme og se alle hundene, der var ud over Fanta, Aila og ni hvalpe også en hanhund mere, der hed Cocio, men Anette ville lige se os an, om vi var gode nok til at overtage en af hendes hvalpe. De andre gange vi har købt hund, er vi sikkert også blevet set an, men det er første gang, det er blevet sagt ligeud. Da vi skulle derned første gang, var jeg godt nervøs, for tænk hvis hun nu sagde, at vi ikke kunne købe en hvalp. Vi blev accepteret, men jeg dummede mig en gang, jeg troede, jeg kunne opføre mig over for Fanta, som jeg gjorde over for min tidligere hund, når vi skulle lege. Vi syntes godt om forholdene og hundene, og satte os på en hanhvalp, der skulle hede Kijasande's Smirnof. De havde valgt, ikke som normalt at kalde første kuld med "A",

andet kuld med "B", at kalde alle hunde med spirituosa navne. Da vores to første hundes navne havde relation til Swahili, ville vi også gerne have nummer tre til det. Vi lånte en ordbog på Swahili og fandt navnet HEKO, der betød hurra eller bravo, og fik det tilføjet. Derefter kom han til at hedde Kijasande's Smirnof HEKO. Vi hentede ham, den dag han fyldte otte uger.

HEKO

Vi kunne stadig huske, hvad der skete for fire og tyve år siden, da vi fik vores første hund. Denne gang var Kirsten arbejdsløs, og jeg tog en uges "barselsorlov". I den uge var vi nok oppe 5-6 gange hver nat, hvor vi måtte bære ham ned og op af trapperne og ud i haven. Om dagen holdt vi øje med ham hele tiden, for at lukke ham ud, med det samme han gjorde tegn til at skulle noget. Om det var det, der gjorde det, ved jeg ikke, men efter den uge var han renlig. De to første hunde, vi havde, fik lov at gå op og ned ad trapperne, når de kunne, og jeg kørte på cykel med dem meget tidligt, uden at nogen af dem fik hofteledsdisplasi, men denne gang har vi fået at vide, trapper så sent så muligt, og cykling når han er ca. atten måneder. Vi

bar HEKO op og ned ad trapperne, til han vejede ca. femten kilo, derefter gik han selv. Cykling er jeg ikke startet med endnu, han er kun ti måneder gammel. Vi har gået til 2 x hvalpe-måned gennem DKK, et for begyndere og et for viderekomne. Det foregår mest om søndagen, og da jeg arbejder hver anden weekend, skiftes Kirsten og jeg, men HEKO kommer hver gang. Vi var til hvalpetræf hos Anette og Michael, da de var seks måneder gamle, det var sjovt, at se alle ni hvalpe drøne rundt, og moderen Aila forsøge at holde styr på dem. Da HEKO var ni uger gammel, havde vi ham med til Juleudstillingen i Alberts-

lund, for at vise ham frem, der fik HEKO sin debut i en udstillingsring. Sophie ville låne ham til "Barn og Hund", og hun fik ham til at gå bedre, end jeg havde regnet med.

HEKO og jeg har prøvet i fire udstillinger og fået SL "særdeles lovende" hver gang, men jeg var ikke klar

over, at en hund

kunne være galant. Det kan

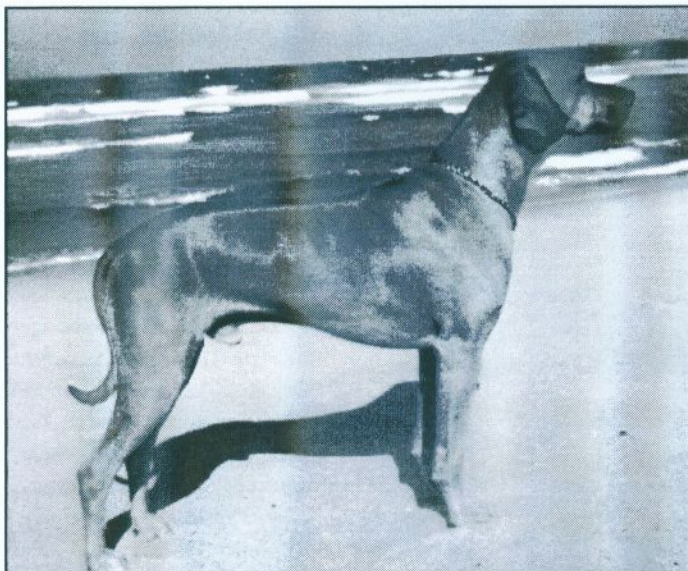
HEKO, for hver gang han har mødt tæven Dashiki Mandinka, har han tabt til hende og det må være fordi han er galant, for der findes da ikke bedre, dygtigere, gladere, flottere hund end vores HEKO, vel!!!

HEKO, Kirsten og Bent ■

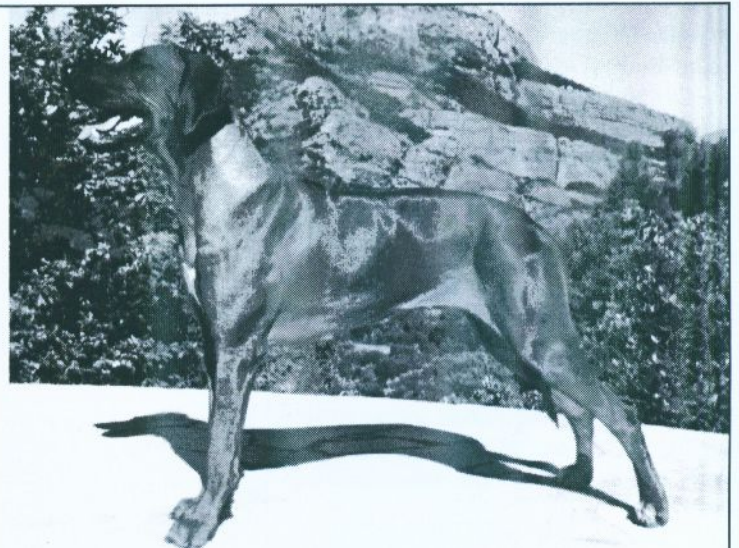
Stafetten sendes videre til Jens, Camilla og Simba i Solrød (Red.)

Foto: Bent Münster - Heko på skødet af Bents moder.

MultiCh Mohaget's Mahogany

Shangani Patana Dunia

Valpar planeras hösten 2001

<http://home.swipnet.se/bt/ishtar>

SPIRIT OF ISHTAR

tanker om etik

2 skridt frem og 4 tilbage

Errare humanum est, sed ...

Fra generalforsamlingen den 21/4-01 kan meldes om en god nyhed og en dårlig nyhed:

Først den gode: De etiske regler for opdræt og avl blev udbygget på en række vigtige punkter, således at der alt i alt er et bedre grundlag for, hvordan man som opdrætter yder seriøs avl i racens interesse - at der så stadigvæk er et par for „løst“ definerede områder må man indtil videre leve med. Den dårlige nyhed: Benævnelsen blev ændret til „Etisk vejledning“ i stedet for „Etiske regler“, og det endda med det spinklest mulige flertal, nemlig 1 stemme. Desuden bortfaldt også muligheden for disciplinære foranstaltninger.

De på generalforsamlingen fremførte agumenter herfor var vel i essensen, at regler og restriktioner virker demotiverende/dræbende/direkte avlshindrende/gen-pool reducerende o.l., og den bagvedliggende holdning er, at faste regler ikke er nødvendige, da det er nok at stole på folks sunde dømmekraft, moral og know-how. Altså: **Vejledning** må være tilstrækkeligt.

Det sidste er naturligvis et uhyre nobelt og sympatisk synspunkt, hvis logiske konsekvens må være, at vi egentlig godt kan nøjes med De 10 Bud og nogle få praktiske afledninger heraf - al anden lovgivning/regelstyring er i grunden overflødig. Udvidet til samfundsperspektiv kunne jeg vældig godt tænke mig at have vejledninger i stedet for regler - et par personlige mærkesager kunne være: 1) Hastighedsregler: Jeg synes, de af og til er helt uberegtigede og restriktive, de ødelægger meget af min køreglæde og burde kun være vejledende, og jeg mener sagtens, jeg selv kan vurdere, hvornår det er rimeligt at køre 40 km/t, og hvornår 200 km/t - og hvis jeg virkelig fik ansvaret for dette, ville jeg naturligvis aldrig vurdere forkert, men være ledet af de højeste moralske principper, kombineret med erfaring fra millioner af kilometer, der alt i alt sikrer fejlfri kørsel.

At nogle (få) ansvarsløse individer skal være årsag til, at der skal laves en masse love og

bruges en masse resourcer for at styre os alle er enormt irriterende. 2) Skatteregler: Det ville være helt fint med vejledende skattesatser, så man endelig kunne føle et personligt ansvar for at beslutte, hvad man skulle bidrage med til s a m f u n d s -

husholdningen - jeg er overbevist om, at mit sociale instinkt i den grad ville blive vakt. Bare fordi nogle (få) egoister ville være skatteunddragere skal man altså have enormt snærende love og have flere hundrede tusinde mennesker til at sidde og kontrollere os alle. Meget demotiverende.

Alvorligt talt: Jeg synes, det er sørgeligt, hvad der her er sket: Udover, at det kan få negative avlsmæssige konsekvenser, er det svagt og pinligt, når vi sammenligner os med andre klubber i Europa, der har **regler**, som man skal overholde, og det indtryk man får af (den hidtil hørte) argumentation mod faste regler er, at: „Etik er godt, så længe det ikke går ud over mig“, eller: „Etik er fin, indtil jeg skal efterleve den“, eller: „Etik er noget, de andre har brug for“, eller: „Etik er det, som jeg definerer“ (vælg selv). Endvidere synes der at være den holdning hos nogle (og den holdning har man ikke kun mødt i denne forbindelse og/eller i dette land), at det først og fremmest er vigtigt at sikre, at der kan avles med en given tæve eller han, altså den/de hund(e) man nu engang har eller har adgang til, altså at det er opdrætterens frihed og formål, der skal tilgodeses. Det er en forkert (vane) tanke - går man ind i opdræt må man acceptere den forudsætning, at man slet ikke skal tage det for givet, at det overhovedet er hensigtsmæssigt og/eller muligt at benytte det materiale, man har, når man tager hensyn til den overordnede målsætning: At opdrætte de sundeste og bedste repræsentanter for racen. Det virker måske temmelig „frelst“, men det er det slet ikke - den helt fundamentale betingelse må være, at man skal søge at videreføre/bringe noget godt til racen. Alt andet er

„...den bagvedliggende holdning er, at faste regler ikke er nødvendige, da det er nok at stole på folks sunde dømmekraft, moral og know-how.“

meningsløst, det er blot hundeproduktion, og det er ikke det, man har en race-specialklub til.

At vi så - trods alle seriøse bestræbelser, assisteret af regler/vejledninger -

alligevel kan gøre fejl, er noget, vi alle ved. Men der er ingen undskyldning for ikke at gøre sig umage, eller at „springe over, hvor gærdet er lavest“.

Hvis man af ovenstående skulle få det indtryk, at jeg hermed anklager alle, der går ind for „ingen regler“ for at være skruppelløse hundeproducenter, eller at være ligeglade/sløsedede, så er det ingenlunde tilfældet. Selvfølgelig kan der sagtens udvises stor ansvarlighed og seriøsitet også helt uden regler. Men med baggrund i, at mennesker nu engang kun er mennesker, og jvf. ovenstående eksempler, der kun er få ud af utallige, og ud fra allerede kendte eksempler på mindre heldig avl, der kunne have været undgået ved et effektivt regelsæt for alle, så har jeg faktisk svært ved at se logikken i, at man ikke kan acceptere forpligtelsen til overholdelse, når man alligevel i praksis i stor udstrækning er nødt til at overholde det, som man ikke vil forpligte sig til at overholde - med mindre motivet er, at man på forhånd ved, at man ikke altid vil overholde reglerne/vejledningen.

Klubben har hermed fået et stort (større) ansvar i retning af at sørge for information til hvalpekøbere om, hvad der er vigtigt at sikre sig.

Forhåbentlig kan vi få sat skub i debatten om emnet, samt (heraf følgende) opnå en større deltagelse på næste generalforsamling, så det ikke igen bliver i alt 8 stemmer, der kommer til at afgøre disse vigtige forhold.

Søren Holmgaard

Stafford, England-

The Houndshow

Spændte og forventningsfulde kørte min mand og jeg af sted, lørdag morgen, med taxa fra The Garth Hotel, ét af de tre

„Vi blev sat af på et pompøst sted med store, flotte, velholdte græsplæner, - englænderne i en nøddeskal!“

overnatningssteder, som The Hound Association anbefalede i deres udstillingsinformation, og som vi havde downloadet fra nettet. Efter en overnatning i London og lidt udsalgsshopping, havde vi dagen før taget toget fra Euston Station i London og var ankommet til Stafford 1 time og 50 min. senere.

Næste dag efter morgenmad, tog vi en taxa til udstillingsområdet, The County Showground. Den søde dame i receptionen havde anbefalet taxa, da det var alt for langt at gå. Vi blev sat af på et pompøst sted med store, flotte, velholdte græsplæner, - englænderne i en nøddeskal! The Agricultural Social Society holdt til huse her i en kæmpe én etages luksurvilla, som lignede mere en millionærbolig end det det egentlig var - nemlig et klubhus. Jeg tænkte et øjeblik på vores hundeklub ved Høve Strand - et gammelt træskur, godt nedslidt! Men det kan jo selvfølgelig ikke sammenlignes.

Vi fandt hurtigt ring nummer 18, hvor Rhodesian Ridgebacks skulle udstilles. Efter et kik i kataloget konstaterede vi, at der var 126 tilmeldte RR'ere. Der havde været 144 sidste år - men 18 hunde mindre var absolut ingen katastrofe, når man er oppe i det antal. Sikke en dag det ville

blive!

Lige som til Windsor-udstillingen i 1998 var vi overvældede. At se så mange Ridgebacks samlet et sted. Til Ridgebackdagen i Århus 1999 var der ca. 100 hunde, og det var også overvældende, men når man ikke selv udstiller hund, ikke selv har udstillingsnerverne ulmende i baggrunden, ja - så kan man virkelig nyde det, betragte alle hundene, tale med folk, klappe og nusse. Det var bare skønt!

For tre år siden i Windsor havde vi bemærket de mange lyse Ridgebacks, der var til stede. Denne

Først blev hanhundene bedømt, alt mens der kom flere og flere skyer. Og pludselig kom regnen - men vi var ikke spor forbavsedde eller skuffede, for det var jo England! Og der var da heller ingen panik. Der var ordnet indendørsringe i de mange haller der lå rundt omkring på området, så alle folk og hunde forsvandt hurtigt i forskellige retninger til deres respektive regnvejrsringe. Vi fandt dog først ud af proceduren 10 min. efter, men fandt hurtigt den rigtige ring, hvor bedømmelserne af tæverne allerede var i gang igen. Det hele virkede meget professionelt - men med det vejr! De altid har i England, så har de nok prøvet det mange gange før!

Og dagens resultater blev som følger:

§ BIR: Mangwe New Edition (Ndege Shaka - Mangwe Hot of the Cat Walk), opdrætter og ejer: Mr. J. Baldwin.

§ BIM: Walamadengie Conquisidor (Chrisona Lomu of Flametrees - Walamadengie Serra), opdrætter og ejer: Mr. G & Mrs. J. Cunningham.

§ Dagens bedste hvalp: Eilack Eliakim (Ch. Ndege Shaka of Eilack (Imp)-Mangwe Cheka of Eilack), opdrætter og ejer Mr J. Selby.

§ Dagens bedste veteran: Ch. Mwenga Mgeni (Ch. Trendsetter Mtoko-Ch. Mwenga Marijka), opdrætter: Mr. M.L. & Mrs. T.L. Agnew, ejer: Mr. I. Firth.

Det var imponerende - og en fornøjelse - at se hvor velafbalancerede samtlige hunde var. Det var som om alle hundene kendte og accepterede hinanden 100%. Endvidere bemærkede vi, at der faktisk ikke var nogen udstillere der "stillede" på

gang synes vi, at der var repræsentanter fra begge ender (og midten) af Ridgebackens farveskala

Dommeren, Mrs. J.M. Bates, som fortalte os senere, at hun selv har opdrættet Ridgebacks i over 30 år, gav sig god tid til at dømme samtlige hunde. Hun udvalgte de, efter hendes overbevisning, bedste eksemplarer, og 1. og 2. vinder i hver klasse blev hver gang stående, mens Mrs. Bates indtalte sine kommentarer på en lille diktafon, samtidig med at ringsekretæren fotograferede hundene for hende. Hun fortalte os bagefter, at hun altid laver noter til sit arkiv derhjemme. Alle hendes 1. og 2. vindere er registreret.

deres hunde; dvs. placere hundens bagben tilbage i en "schæferstilling", eller løfte hundens forparti, for at få hunden "op på forbenene" eller stryge halen på undersiden for at få den op i position. Det gjaldt simpelthen bare om at få hunden til at stille sig op af sig selv!

I forbindelse med dette bemærkede vi

„Mrs. Bates indtalte sine kommentarer på en lille diktafon, samtidig med at ringsekretæren fotograferede hundene for hende. Hun fortalte os bagefter, at hun altid laver notater til sit arkiv derhjemme. Alle hendes 1. og 2. vindere er registreret.“

også, at de engelske Ridgebacks ikke er tilnærmelsesvis så vinklede på bagbenene, som dem vi ser udstillet i Danmark. Vi kom i tanke om, at en engelsk dommer og RR-opdrætter engang fortalte os, at Ridgebacken ikke skal være så vinklet på bagbenene, for de er ikke "bygget" til sprint, men til at skulle tilbagelægge meget lange strækninger; noget som Sam Wallace (fra The Parent Club i Zimbabwe) også kom ind på, under RRK's dommerseminar i sommeren 1999. En overvinkling kan være katastrofal for vores Ridgebacks i en storvildtsdrivende situation.

Måske en tankevækker til de dommere, som måske - trods standarden - synes at meget vinklede bagben er flotte på RR'en? Tænk på vores stakkels schæferhunde i Danmark i dag - nogle af dem ligner nærmest Klokken fra Notre Dame. Det skulle meget nødt ske noget lignende med vores flotte Ridgeback.

Som englænderne ville sige, "God forbid!"

Det var en dejlig tur til Stafford og en skøn oplevelse på The County showground.

Det eneste negative var, at vi løb tør for film, så vi fik desværre ikke taget et foto af dagens bedste veteran.

LC ■

Hvad betyder det?

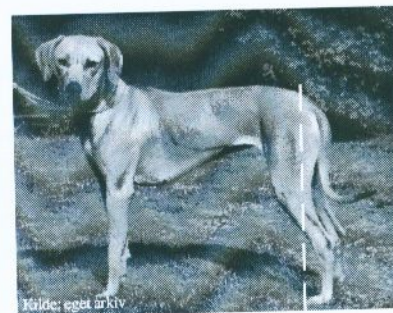
Vinkler

Da jeg for ca. 6 år siden læste den første udstillingskritik stod jeg og ejeren og lignede et spørgsmåltegn. 'Korrekt bid' 'korrekt ansatte ører' - det var til at forstå, men undrende kiggede vi på sætningen 'lidt stejl fortil, men okay vinkling på bagparten' Hvad betød det?

Der skulle gå et par år før jeg for alvor satte mig ind i 'mystikken omkring udstillingskritikker' - men denne gang var det for at forstå, hvad det egentlig betød for hunden- og dens brugsegenskaber.

I artiklen omkring Stafford udstillingen rejses et spændende spørgsmål omkring de danske hundes vinkling på bagparten.

Allerførst vil jeg bede jer kigge på disse to billeder - og på hundens bagpart- hvilken af disse hunde har den mest korrekte vinkling?

Ingen af de ovenstående hunde har det, man kalder 'korrekt vinkling'. Den korrekte vinkling ligger imellem disse to eksempler.

Jeg kan forklare og illustrere dette ved hjælp af 'The Parent Club' s beskrivelse af racestandarden, som også Sam Wallace brugte som oplæg for hans foredrag på dommerseminaret i 1999.

Som illustrationen (herunder til højre) viser, er første led at stille hunden, så hasen står lodret. Dernæst trækker man en imaginær linie fra hundens tåspids lodret opad (se ill.).

Ser man på de to ovenstående billeder, ser man hvor forskelligt slutpunktet for denne linie ligger i forhold til låret på hunden. På den ene ligger linien langt bag låret (overvinkling), hos den anden midt i låret (undervinkling/stejl vinkel). Det ideelle er, når denne linie ligger direkte opad det bredeste sted på låret. Nogen vil måske mene, at det kun er udstillingsfolket, som behøver at gå op i disse ting, men det har stor betydning for hundens brugsegenskaber (specielt hvis man ser på det i forhold til det, racen er skabt til).

Hundens vinkling er -kort fortalt- af stor betydning for hvor langt et skridt den kan tage, før dens pote slipper jorden, altså effektiv skridtlængde samt udholdenhed.

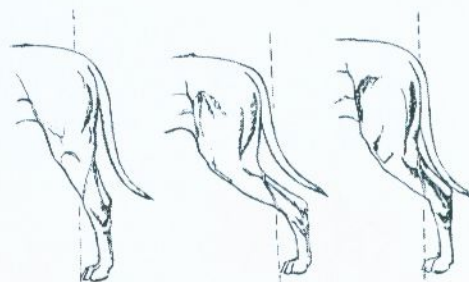
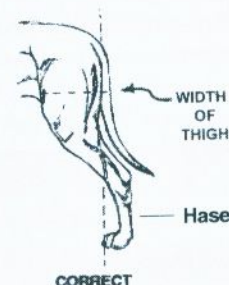
Dette vil sige, at stejlt vinklede hunde ikke kan tage så lange skridt som mere vinklede hunde.

I praksis kan dette iagttages, hvis man ser to forskelligt vinklede hunde trave ved siden af hinanden (på hvor mange skridt de tager på en given afstand) - eller ved at måle hastigheden, hvor hunden er nødt til at slå over i løb.

Vores egne hunde er vidt forskelligt vinklet bagtil- den ene stejl, den anden korrekt.

HINDQUARTERS

STIFLE AND HOCK

Kilde: Handbook of the Rhodesian Ridgeback Club- The Parent Club

Den ene traver 12 km/t før hun slår over i løb- den anden traver 17 km/t - og da trav er langt mere energibesparende end løb, vil hunden med den højeste trav-hastighed have mest udholdenhed. Betyder det så 'jo længere skridt jo bedre' ? Nej!

Ved overvinkling mistes den nødvendige udholdenhed, idet musklerne skal arbejde hårdere for hvert skridt. Skridtet bliver længere - giver mere fart, men i løbet af en hel dag er det for hårdt, da hundens vægt i højere grad bæres udelukkende af muskler og sener (længere vægtarm = større belastning). Der er ikke samme grad af aflastning fra knoglekonstruktionen som hos en korrekt vinklet hund.

Derfor er det ønskværdigt med et kompromis i vinklingen af bagparten, hvori der både er tilstrækkelig fart, men også udholdenhed indbygget i hundens bevægeapparat.

Som Stig G. Carlson skriver i hans sidste bog ' The Rhodesian Ridgeback Today': „*The Ridgeback is not the fastest of breeds, but shows amazing speed in combination with endurance and agility.*„

Standardens beskrivelse af hundens bagpart er for den nye udstiller (og stadig for nogen af os gamle) lidt abstrakt- som andre dele af standarden, men måske ovenstående kan belyse, hvorfor standarden er som følgende: „ *Bagbenene skal have tørre, godt markerede muskler, velvinklede knæ og stærke, lavt ansatte haser.*“

Det er korrekt, som LC skriver i artiklen om Stafford udstillingen, at „ *...de (ridgebacken-red.) er ikke "bygget" til sprint, men til at skulle tilbagelægge meget lange strækninger*“ , men derfra og til at sammenligne Ridgebackens fremtid med Schæferhundens skæbne- det mener jeg ikke, man skal frygte på nuværende tidspunkt.

Ridgebacken herhjemme er - heldigvis- ikke præget af ekstreme vinkler på bagparten. Det er mere et fænomen, som flourerer i USA, hvor dette udseende efterstræbes grundet den imponerende fart og statur, som kommer med store vinkler. Dette hænger også sammen med, at man i USA langsomt bevæger sig mod at udarbejde en standard, som adskiller sig på en række væsentlige punkter fra den, vi bruger (FCI's racestandard).

Hvis man vil generalisere (hvilket jo er svært) over de danske Ridgebacks, så synes jeg nærmere, at tendensen går fra at have været mere eller mindre stejle på bagparten, til at vi nu bevæger os i den rigtige retning. Men vil skal selvfølgelig være opmærksomme på, at vi ikke kommer for langt på længere sigt!

Afslutningsvis vil jeg igen citere Stig Carlson, da det på en fin måde samler diskussionen om Ridgebacken- og standarden:

„ *...the only extreme feature in a Ridgeback is an absolute lack of extremes*“

JK ■

For information
Rikke Boelskifte og Johannes Knigge
tlf: 36 49 31 21 / mobil 26 22 31 27
e-mail: hvalpe@ridgeback.dk
website: www.ridgeback.dk

At leve som hund og kat

Enhver Ridgebacker kender rykket i snoren ved synet af en kat på aftenuren, eller den hurtige spurt over græsplænen når naboens kat ved en fejltagelse har vovet sig ind på matriklen - STOR fejltagelse! - og jeg bliver derfor ofte mødt med undren når jeg fortæller, at vi foruden Yankee og Puuma har ikke mindre end 10 katte, som oftest med killinger i varierende størrelser - og at kattene vel at mærke bor inde i huset, og har samme rettigheder til sofa og dyne som hundene. Faktisk må det siges, at kun de ganske unge killinger er UNDER hundene i hierarkiet.....

Nu har vi haft kat, længe før vi fik hund og hundene har fra ganske små lært, at katte har et grimt sprog, som ofte munder ud i et uklædeligt korstingsbroderi på snuden. Men det er nok ikke det, der er hovedårsagen til den fredelige sameksistens, men derimod kattenes egen opførsel

- det er nemlig dem der ejer huset! (vi betaler bare husleje, mad, varme og alt det der....) En sky, usikker eller nervøs kat, en kat der er udenfor sit territorium og hurtigt forsøger at komme væk, tænder jagtinstinktet på sekunder, mens derimod katte der langsomt går gennem lokalerne med rejst (dominant) hale, hilser hundene på som fuldgældige medlemmer af flokken.

Kattene alternativt elsker og hader hundene de er lune at putte sig hos, SJOVE at drille, kan være så accepterede, at kattene lader dem overtygge sig - høfligt gengældt med små slik på de store hoveder - for så få sekunder senere at være ærkefjenden (eller legekammeraten?) som man med løb og arrige hvæs hidser til en hurtig jagt i stuen.

Vi har ofte på fornemmelsen at dyrene har svært ved at skelne de er forskellige arter -

som i vinter hvor en ung hunkat - træt af moderskabets genvordigheder - kom og dumpede sine tre 5 uger gamle killinger hos Yankee, nu kunne han passe dem mens hun hvilede sig i fred og ro. Den stakkels hund anede ikke, hvor han skulle sætte poterne af frygt for at gøre de små noget.

Selvfølgeligt er der visse regler der skal overholdes: ALTID at have et højt sted, som katten kan springe i sikkerhed på. ALDRIG lade mad stå fremme, kan hunden ikke nå det, vil katten altid være høflig nok til at skubbe det ned til den.

Kattebakker skal gemmes uden for hundes rækkevidde.....

- og altid huske på at Ridgebacks er store rovdyr med kraftig byttedrift, og katte IKKE skal være i nærheden når der spises eller gnaves kødben.

Af Helle Lauridsen ■

REGIONERNE FYRER OP UNDER EFTERÅRET OG VINTEREN

Region Vest - Fælles gåture

- d. 28/10- Gåtur på Råbjergmølle
Vi starter turen over middag, med termokanden, hunden og det varme tøj.
Turen er gratis men tilmelding er absolut nødvendig.
Til Annette Roed tlf: 75656882 eller til Helle Lauridsen tlf: 86244069.
- d. 25/11- Jule trim: ved Moesgaard, Århus
Vi går os varme i Moesgaard's dejlig Park / skov og går derefter ind på "Møllen" og får varme æble skiver m.m
Hundene kan ikke komme med på Møllen så de må blive i bilerne efter gåturen.
Tilmelding absolut nødvendigt (æbleskiver er på egen regning).
Tilmelding til Annette Roed tlf: 75656882 eller til Helle Lauridsen tlf: 86244069.

Region Øst - Fælles gåture

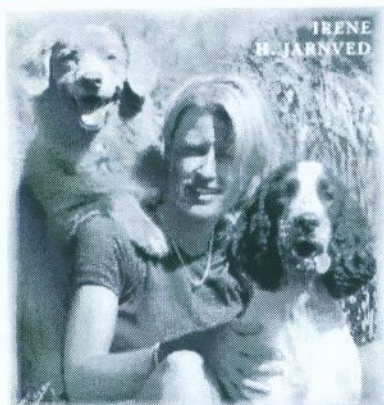
- d. 23/9- Gåtur ved Vallensbæk Strand (mulighed for at slippe hunde, hvis alle ønsker det)
Mødested/tid: Vallensbæk Strand, v. parkeringspladsen kl. 11 - tilmelding ikke nødvendig- mød bare op
Gåturen varer 1-2 timer alt efter ønske- vind og vejr!
Kontakt for nærmere vejvisning eller lign: Sonja tlf 43626052- eller Rikke 36493121 (hvis evt. andre spørgsmål)
- d. 30/9- Gå tur i Tokkekøb Hegn (hundeskov) - tilmelding ikke nødvendig- mød bare op
Mødested/tid: Tokkekøbvej i Allerød v. parkeringspladsen i enden af vejen (krak 85 G3) kl. 13.00
Kontakt for nærmere vejvisning eller lign: Helle Lynge tlf: 48171214- eller Rikke 36493121
- d. 7/10- Gåtur ved Vallensbæk Strand (mulighed for at slippe hunde, hvis alle ønsker det)
Mødested/tid: Vallensbæk Strand, v. parkeringspladsen kl. 11 - tilmelding ikke nødvendig- mød bare op
Gåturen varer 1-2 timer alt efter ønske- vind og vejr!
Kontakt for nærmere vejvisning eller lign: Sonja tlf 43626052- eller Rikke 36493121 (hvis evt. andre spørgsmål)
- d. 21/10- Gåtur ved Vallensbæk Strand (mulighed for at slippe hunde, hvis alle ønsker det)
Mødested/tid: Vallensbæk Strand, v. parkeringspladsen kl. 11 - tilmelding ikke nødvendig- mød bare op
Gåturen varer 1-2 timer alt efter ønske- vind og vejr!
Kontakt for nærmere vejvisning eller lign: Sonja tlf 43626052- eller Rikke 36493121 (hvis evt. andre spørgsmål)

Du har næsten altid mulighed for at holde dig ajour med RRK's regionsarrangementer- du kan læse om dem her i bladet- under regionerne- men ikke alle arrangementer er planlagt i så god tid, at de når med i bladet. Derudover er du selvfølgelig altid velkommen til at ringe til din regionskontakt- telefonnumre på infosiden - med forslag til arrangementer og lign. eller for at høre om der er nogen kommende arrangementer.

Det vil også i løbet af efteråret blive muligt at følge med i din regions arrangementer ved at klikke dig ind på RRK's hjemmeside : www.ridgebackklub.dk.

I region Øst har du yderligere mulighed for blive optaget på en mailingliste, hvor regionskontakten jævnligt holder deltagerne på denne liste ajour med, hvad der sker i jeres region. Har du ikke adgang til internettet kan du selvfølgelig stadig få besked, når et arrangement er på banen- det kræver blot at du sender/ eller ringer og giver regionskontakten dit navn, adresse og telefonnummer. Vil du optages på mailing listen så send din e-mail adresse til region@ridgeback.dk.

- OG HUSK! DU ER SELV MED TIL AT SKABE DIN KLUB- SÅ TAG AKTIVT DEL I KLUBLIVET!

Forstå din hund - Hundesprog og adfærd

FOREDRAG v. Irene Jarnved
arrangeret af Region Øst

TORSDAG D. 11 OKTOBER 2001

Irene Jarnved har arbejdet professionelt med hunde siden 1990. Igen-
nem disse år har hun fået uddannelser
hos Anders Hallgren (S), Lars Fält (S)
og Roger Abrantes (DK). Herudover
har hun en del fagkurser, bl.a. udvidet
racekendskab, kursus i kropssprog og
mimik, hundemassage. Hun kender
Ridgebacken bl.a. fra disse kurser samt
fra træningspladsen.

Irene Jarnved har været selvstændig
siden 1993 med Adfærdscenteret
'etgladhundeliv', og samarbejder med
bl.a. Dansk Kennel Klub og en række
dyrlæger.

Derudover er hun forfatter af bogen

„Helhjertet hundetræning“.
I hendes beskrivelse af bogen siger hun
bl.a. : „ Hvis vores viden om hundens
adfærd er tilpas stor, bliver det lettere at
gennemskue, hvorfor den handler som den
gør. Ikke kun på træningspladsen, men
også i hverdagen. Med denne viden og
forståelse, bliver vi i stand til at leve et
liv, hvor straf og konflikt er helt unødven-
dige!“

Netop denne forståelse af hundes adfærd,
kropssprog/mimik er emnet til dette
foredrag, som også ser på hvordan vi kan
bruge forståelsen af adfærden i vores
daglige omgang med hunden.

Ønsker du at vide mere om Irene
Jarnved og Adfærdscenteret kan du
kigge ind på : www.etgladhundeliv.dk

STED: Herlev

TID: ca. 19.00

PRIS: 80,- kr pr. pers. (børn u.
15 år gratis)- incl. forplejning

TILMELDING: senest d. d. 1/10
til regionskontakt

Rikke Boelskifte: 36493121 eller
Rikke@ridgeback.dk

Tilmeldingen er bindende.

Nærmere oplysninger om tid og
sted rettes til ovenstående.

VENSKAB UDEN BEKYMRINGER

Holder hjem og kæledyr fri for lopper

Virker fra første dag

Børnesikrede pipetter

advantage®

LOPPEMIDLET FRA BAYER

Advantage® vet. kutan opløsning til hund og kat (imidacloprid) **Indikation:** Til forebyggelse og behandling af lopper på hunde og katte. Kan bruges mod loppealergi, som en del af behandlingen. **Dosering hund:** Under 4 kg: 1 pipette à 0,4 ml; 4 - 10 kg: 1 pipette à 1,0 ml; 10 - 25 kg: 1 pipette à 2,5 ml; 25 - 40 kg: 1 pipette à 4,0 ml. En behandling forebygger yderligere loppeangreb i 4 uger. **Dosering kat:** Under 4 kg: 1 pipette à 0,4 ml; 4 kg og derover 1 pipette à 0,8 ml. En behandling forebygger yderligere loppeangreb i 3-4 uger. **Kontraindikationer:** Diende hvalpe og kullinger under 8 uger behandles ikke. Forsigtighedsregler: Undgå at pipettens indhold kommer i kontakt med øjne eller mund på dyret. Tillad ikke nytigt behandlede dyr at slikke på hinanden. **Bivirkninger:** Präparatet smager bittert, og spytskærm kan lejlighedsvis forekomme, hvis dyret slikker på applikationsstedet umiddelbart efter behandling. For yderligere information læs indlægssedlen. **Pakninger og priser pr. 08.01.2001.** Advantage® vet., pakninger med 4 pipetter. Til kat 0,4 ml; kr. 127,50; 0,8 ml; kr. 132. Til hund 0,4 ml; kr. 127,50; 1,0 ml; kr. 132; 2,5 ml; kr. 135; 4 ml; kr. 147,50. Velegede udsalgspriser inkl. moms. **V-mærket.** Tlf. 4523 5000 - Fax 4523 5257 - www.vet.bayer.dk

Bayer

Mest for børn:

Ridgebacken Zuri

Af Lena Carlson

Indledning

Jeg kender en hund - en Rhodesian Ridgeback - som hedder Zuri. Ja, egentlig hedder hun Lion Paw's Zuri - Lion Paw betyder løvepote og er en hundekennel i Afrika. Og løvepoter, det har sådanne nogle hunde som Zuri. Det er fordi de skal kunne løbe langt på meget varmt sand i ørkenen, ligesom løverne. Zuri betyder smuk; det er afrikansk. Det er et fint navn synes du ikke? Zuri blev født i Afrika af sin hundemor, som hedder Imbali. Imbali betyder blomst; det er også afrikansk. Zuris mor var en fornuftig hundemor som lærte sine 8 små hvalpebørn at klare sig selv. Afrika ligger langt, langt væk fra Danmark; det er der, hvor løver og giraffer og elefanter bor.

Zuri har også nogle andre navne. Det er mest hendes menneskemor, der bruger dem. "Hun er lidt fjollet, hende Mor" tænker Zuri en gang imellem. "Hun kalder mig for Zuriluri, eller Zulli-mulli og nogen gange lille Zubidoobii - jeg ved ikke hvorfor, men det er nu meget hyggeligt, når hun gør det, for så plejer hun samtidig at nusse mig bag ørerne eller på halsen. Og det er dejligt."

Zuri er 10 år gammel og har haft et dejligt hundeliv. Ja - hun har stadig et dejligt hundeliv, men hendes ene forben er plaget af en smule gigt, så hun halter lidt, når hun har ligget længe. Og det gør Zuri tit, altså ligger længe, for hun eeeelsker at sove. Det er faktisk én af de bedste ting. En anden er at spise og en tredje er at blive klappet og nusset.

Zuris familie består af Mor (hende der gi'r guffer i køkkenet udenfor spisetiderne), og Far (ham der er den bedste til at lege voldsomt med), Pelle (ham der hiver lidt for hårdt i halen en gang imellem) og Lise (hende, som leger frisør med Zuris ører og klæder hende ud engang imellem til popstjerne.)

Zuri var meget, meget lille, da hun kom til Danmark. Hun var kun 3 måneder gammel. Hun kan ikke huske så meget af rejsen, for det var lang tid siden, men hun kan godt huske, at hun var meget bange. Zuri blev puttet ind i en trækasse med gitter i den ene ende, hvorpå der sad en vandskål. Så blev kassen løftet ombord på en stor flyvemaskine og så sad Zuri der og rystede i lang tid. Det larmede fra flyverens motor og der var mørkt og halvkoldt.

Der var en sort hanhund i et bur ved siden af og han var 4 måneder gammel. I måned ældre end Zuri. De to hvalpe talte lidt sammen, men de var begge to bange og rystede, så det blev ikke til så meget snak. Han hed Kingo og skulle også til Danmark. Han var rigtig sød.

Zuri blev hentet i lufthavnen af sin nye familie - sin nye menneskemor, menneskefar og Pelle. Lise var slet ikke født dengang. Zuris nye mor tog hende i sin favn og så gik familien ud til en lille bil og kørte hen til Zuris nye hjem.. Og Zuri sad i sin mors favn hele vejen. Mor var blød og rar at sidde hos og hun talte beroligende til Zuri, så hun var ikke så bange mere.

Zuris nye hjem

Det var et lille hus med en lille have - men den var stor nok til Zuri og hendes familie i begyndelsen. Zuri var sammen med sin nye familie i mange dage, uden forstyrrelser. De skulle rigtig lære hinanden at kende. Senere kom der en masse mennesker på besøg for at se hvor fin og sød Zuri var. Alle roste hende i højen sky. Og nogen sagde, at hun var vel nok en dejlig lille hvalp.

Zuri fik en lille papkasse med et dejligt blødt tæppe til at sove på. I starten havde hun sit tæppe fra Afrika liggende ovenpå, så hun kunne ligge og lugte duftene, som hun var vant til, nemlig sin hundemors og sine hundesøstre og hundebroders dufte. Men efterhånden som Zuri blev gladere og gladere for sin nye familie, behøvede hun

ikke længere at søge trøst i sit afrikanske tæppe. Og én dag tog mor den væk og sagde, mens hun klappede Zuri på hovedet: "Nu går den ikke længere, lille Zuriluri. Dit tæppe er beskidt og ulækkert, så nu vasker mor den."

"Farvel alle mine dejlige afrikanske lugte", tænkte Zuri. Bagefter lugtede tæppet ikke særlig dejligt mere. Så Zuri rullede sig rigtig godt og grundigt i det, og så lugtede det dejligt igen - men kun af hende mig selv.

Da Zuri var faldet helt til i sit nye hjem, fandt hun på sjove ting. Pelle var ikke særlig gammel den gang, kun 3 år. Og han stod lidt vakkelvornet på sine 2 tynde ben, lige som Bambi. Så han var nem at drille. Han stod i haven med sin sutteklud og Zuri løb alt hvad hun kunne lige hen imod ham, og så drejede hun udenom lige i sidste øjeblik. Men hun ramte ham nogle gange med sin skulder, lige som hun havde lært af sin hundemor i Afrika, at man skulle gøre, når man øvede sig i at være en dygtig jagthund. Men Pelle væltede hver gang og Zuri fik skældud. Så hun holdt hurtigt op med dét.

I stedet hoppede hun op af ham og slikkede ham i ansigtet, for han havde altid ét eller andet dejligt smurt ud i hovedet. F.eks. chokolade, eller vingummibamser eller flødeis. Men så væltede han også og hylede i vilden sky og så fik Zuri skældud igen, så det holdt hun også hurtigt op med. Men der gik ikke så lang tid, før end hun var vokset så meget, så hun kunne nå hans hoved uden at springe op.

Det er mærkeligt", tænkte Zuri. "Jeg vokser og vokser men Pelle bliver ved med at være lille, ja han bliver faktisk mindre og mindre."

Pludselig en dag opdagede Zuri at hun var holdt op med at vokse, men Pelle voksede stadig - meget langsomt! Og i dag er han meget højere end Zuri. Undtagen, når hun stiller sig op af ham på to ben; så er hun stadig længere end ham.

Zuri kunne godt li' at bide i sin papkasse-

Da Zuri kom til Danmark

seng i starten. Hun fik jo en ny, hver gang den ikke holdt sammen længere. Men så en dag blev det alligevel lidt kedeligt. Og da hun ikke havde bidt i den i et stykke tid, så kom far en dag hjem med en sækkeseng til hende. Det var en stor pose med bitte, bitte små bløde kugler i. "Det er den bedste ting jeg nogensinde har fået", tænkte Zuri, da hun lå i den for første gang. "Neeeeej hvor er den dejlig". Og så sov hun hele aftenen. "Det var vist et godt køb du gjorde der", sagde mor til far. "Ja - hun har jo faktisk sovet hele aftenen. Hun har slet ikke bjæffet for at komme ud i haven, som hun plejer", svarede far.

Som tiden gik, blev sækkesengen mindre og mindre. I starten fyldte Zuri bare en lille del af den. I dag fylder hun det meste af den.

L

Lulu, Pingo og duerne

Zuris nabo til den ene side var en lille Cockerspanielpige. Hun hed Lulu. Hun var sød og de snakkede tit sammen, men Lulu kunne godt lide at prale. Hun kom på hundeudstilling hvor hun vandt mange præmier. Men det gad Zuri ikke høre om - det var kedeligt. Og hun forstod heller ikke halvdelen af det Lulu fortalte om sassiber og serter og Bir og Bim. "Gad vide hvad ham Bim er for'n én", tænkte Zuri første gang hun hørte om ham. Bir og Bim var vist altid med Lulu på udstillingerne. Men Zuri mødte dem aldrig. Hun ville godt have spurgt Lulu, men gjorde det ikke alligevel, for så fortalte Lulu nok en laaaaang historie om dem og det ville blive alt for kedeligt.

Når Lulu begyndte at fortælle om udstillingsringen og hendes præmier, så lagde Zuri sig ned og snupede en lille lur i skyggen, mens Lulu ævlede løs på den anden side af hegnet. Det var smart - ikke!

Zuris nabo til den anden side var en sort kat der hed Pingo. Pingo sad på toppen af raftehegnet og kikkede ned på Zuri med sine store gule øjne, mens Zuri gøede lige så højt hun kunne og løb frem og tilbage, og frem og tilbage. Han var en rigtig drillepind, ham Pingo. Én dag, hvor han gik rundt i Zuris have, som han plejede, listede Zuri sig meget forsigtigt hen imod ham. Han opdagede hende så sent, at det lykkedes hende at bide ham i halen. Og halen, den blev faktisk helt skaldet ude i spidsen. Han blev meget sur på Zuri, og kom slet ikke ind i hendes have mere. Lulu fortalte, at hun havde hørt to andre katte drille ham med hans skallede hale-

top - de havde kaldt ham skallehale og skrupgrint af ham. I dag synes Zuri at det var lidt synd for ham - men dengang var hun stolt som en pave over at have jaget fjenden væk.

Men duerne - dem fik Zuri aldrig fat på. Hun var meget tæt på nogle gange, men det lykkedes aldrig. De fløj altid op i sidste øjeblik og satte sig på tagrenden eller i grantræet og kaglede ned til hende: „Du kan ikke fange os - øv bøv.“ Efter en tid lod Zuri bare som om de slet ikke var der. Og efter et stykke tid holdt de op med at kagle efter hende. Men de vidste bare ikke, at hun altid holdt øje med dem, med halvt lukkede øjne.

K

Kulde og sne

Om aftenen, hvis mor og far sad ude på terrassen, efter de havde puttet Pelle og sagt godnat, fik Zuri et tæppe over sig, for ellers rystede hun og frøs. Hun var jo en rigtig, afrikansk jagthund, som var vant til rigtig varmt vejr. Så hun frøs lidt i Danmark i starten. Men der gik ikke så lang tid, før end hun var blevet vant til det kolde vejr.

Zuris hundemor havde lært hende og hendes søskende, at man skulle lægge sig hen i skyggen, når det blev for varmt og ikke være for aktiv midt på dagen, men vente til det blev køligere hen på eftermiddagen. Men her i Danmark, fandt Zuri hurtigt ud af, at det var omvendt. Man skulle ligge i solen hele dagen, for skyggen kunne godt gå hen og blive alt for kold. Og man kunne sagtens styrte rundt midt på dagen

uden at det blev for anstrengende. "Mærkeligt", tænkte Zuri. "Gad vide om mine søskende også bor sådan nogle steder, hvor det hele er omvendt af hvad vi har lært?"

Pludselig en morgen, hvor Zuri blev lukket ud i haven for at morgentisse inden sin morgenmad, var alt blevet hvidt udenfor. Da blev hun godt nok meget forbavset. For DET havde ingen fortalt hende - at verden skulle gå hen og blive hvid. Zuri prøvede at stikke en pote ned i det hvide, men tog den hurtigt op, for det var både koldt og vådt. Føj!

"Seeee", sagde Mor, "det har sneet". Og så lavede hun en bold af sneen og kastede den op i luften. Det blev for meget for Zuri - hun glemte alt om den fugtige, kolde sne og råbte: "Jubiii - nu skal vi lege med bold". Og så hoppede hun ud i luften for at gribe bolden, men kom pludselig i tanke om den våde pote. Så hun lod bolden falde ned på jorden. Den forsvandt ned i et hul i det hvide, som Mor kaldte sne. Zuri stak snuden ned efter bolden og rodede rundt, men kunne slet ikke finde den. Så hun kikkede op på Mor, som begyndte at grine. "Kom og se, Far", råbte Mor. Zuri har sne i hele hovedet". Zuri skyndte sig at ryste på hovedet, for hun kunne godt mærke den kolde sne, som sad i en stor top på snuden.

Se - det var første gang Zuri så sne. Hun fandt hurtigt ud af, at det var temmelig sjovt at løbe rundt og lege i sneen. Fremover havde Zuri, Far og Pelle sneboldkamp hver gang det havde sneet. Og det har de faktisk stadig den dag i dag. ■

Redaktionen modtager gerne flere 'vandede' hunde-vittigheder!